

Katedra herectva

Divadelná fakulta Vysoké školy múzických umení v Bratislave

**PROSPEKT
K TALENTOVÝM PRIJÍMACÍM SKÚŠKAM**

Prijímacie skúšky na bakalársky stupeň štúdia
pre akademický rok 2018/19

**Požiadavky na talentové prijímacie skúšky
bakalársky študijný program herectvo
pre akademický rok 2018/19**

1. UCHÁDZAČ SA NA TALENTOVÉ SKÚŠKY POVINNE NAUČÍ NASPAMÄŤ:

a) Priložené texty monológov a dramatických dialógov. (Časť je spoločná pre chlapcov aj dievčatá, časť je určená len dievčatám, alebo chlapcom - podľa označenia). Vzhľadom k tomu, že je pomerne častá požiadavka predniesť ukážku v rôznych duševných rozpoloženiach (napr.: nahnevaný, smutný, rozčúlený, atď.), **upozorňujeme na nevyhnutnú podmienku stopercentného ovládania textov!**

Pre správne pochopenie textov (dialógov, monológov) požadujeme povinné prečítanie celého diela!

ZOZNAM POVINNÝCH TEXTOV

POÉZIA:

W. Shakespeare:	Sonety	(<i>Sonet LXVI.</i>)	- spoločne
V. Majakovskij:	Oblak v nohaviciach	(<i>Oblak v nohaviciach</i>) IV.	- chlapci
J. Smrek:	Moje najmilšie	(<i>Sonáta</i>)	- dievčatá

MONOLÓGY:

W. Shakespeare:	Hamlet	(<i>Byť či nebyť</i>)	- chlapci
S. Mrožek:	Letný deň	(<i>Nezdar</i>) I.1.	- chlapci
A. N. Ostrovskij:	Dohodneme sa, veď sme svoji	(<i>Lympečka</i>) I.1.	- dievčatá
W. Shakespeare:	Kráľ Lear	(<i>Goneril</i>) I.4.	- dievčatá

DIALÓGY:

W. Shakespeare:	Othello	(<i>Othello+Desdemona</i>) IV.2.	- chlapec + dievča
J. B. Molière:	Mizantrop	(<i>Celiména+Alcest</i>) IV.1.	- chlapec + dievča
W. Shakespeare:	Sen noci svätajánskej	(<i>Demetrius+Helena</i>) II.1.	- chlapec + dievča
W. Shakespeare:	Romeo a Júlia	(<i>Júlia + Romeo</i>) II.5.	- chlapec + dievča
J. B. Molière:	Mizantrop	(<i>Filint+Alcest</i>) I.1.	- chlapec + chlapec
W. Shakespeare:	Othello	(<i>Othello+Jago</i>) III.3.	- chlapec + chlapec
Sofokles:	Antigona	(<i>Antigona+Isména</i>)	- dievča + dievča
J. B. Molière:	Mizantrop	(<i>Celiména+Arsinoe</i>) III.4.5.	- dievča + dievča

Pri nácviku i predvádzaní vyššie uvedených textov odporúčame uchádzačom sústrediť sa na taký spôsob interpretácie, ktorý bude v súlade s ich skúsenosťou a s ich osobným zmyslom pre logiku situácie a ich reagovania na ňu.

b) Jednu báseň alebo jednu ukážku z prózy alebo monológ podľa vlastného výberu.

2. UCHÁDZAČ SI PRIPRAVÍ NA PREDVEDENIE:

a) **Pohybovú etudu na vlastný námet.** Etuda spočíva v pohybovom (nie pantomimickom) vyjadrení určitej udalosti, ktorá nepotrebuje slovné vyjadrenie. Mala by to byť situácia jednoduchá, čitateľná, s dôrazom na konanie v určitom konkrétnom prostredí. Môže mať vážny alebo humorný charakter (napr. pripravujem sa na prednášku a čosi mi tento zámer ruší, alebo prichádzam v noci domov a bojím sa, aby som nikoho nezobudil). Zdôrazňujeme, že ide o autentické konanie človeka v konkrétnej situácii, na základe konkrétneho pocitu, a nie o pantomímu, teda nie o štylizované pohybové vyjadrenie situácie.

b) Jednu pieseň.

c) **Čítanie filozofickej úvahy na ľubovoľnú tému** v rozsahu približne jednej normostrany (A4). Môže byť vybratá z novín, časopisov, skrípt a podobne. Prípadne to môže byť aj vlastná filozofická úvaha.

Uchádzač si so sebou prinesie cvičný úbor. Dievčatá majú mať povinne k dispozícii pri talentovej prijímacej skúške sukňu a topánky na zvýšenom podpätku.

Uchádzač si so sebou na prijímacie talentové skúšky prinesie aktuálnu civilnú (nie štylizovanú, alebo inak umeleckú atď.) jednu farebnú fotografiu 15x20 cm (portrét).

PRIEBEH TALENTOVÝCH SKÚŠOK

Talentové skúšky prebiehajú 5 dní (alebo viac dní, podľa počtu uchádzačov), v troch kolách pred komisiou, ktorá je zložená z pedagógov Katedry herectva DF VŠMU. Majú charakter výberový, etapový a postupový.

Skúšky začínajú anonymným prvým kolom, ktoré pozostáva z povinných textov, textov podľa vlastného výberu, a ďalších zadaní podľa bodu 1 a 2 tohto prospektu.

Uchádzači, ktorí postúpia do ďalšieho kola, absolvujú skúšky, v ktorých budú overené ich základné dispozície pre štúdium herectva a následne aj hlasové, rečové a pohybové dispozície. Podotýkame, že ide o všeobecné dispozície a nie o mieru dokonalosti ich používania.

Posledné kolo poskytne priestor na podrobnejšie zistenie uchádzačových predpokladov a schopností pre zvolený odbor. Uchádzači absolvujú aj test zo všeobecného vzdelania. (Základná orientácia v kultúre, histórii a umení).

Uchádzač postúpi do ďalšieho kola na základe získaných bodov, ktoré navrhujú skúšobné komisie. Jednotlivé kolá predstavujú uzatvorené samostatné celky, v ktorých uchádzač musí dosiahnuť minimálny stanovený počet bodov, potrebný na postup do ďalšieho kola.

Uchádzač, ktorý nevyhovel v niektorej časti talentových skúšok, nepostupuje do ďalšieho kola - nevyhovel talentovej prijímacej skúške.

UPOZORNENIE:

*Podmienkou pre prijatie uchádzačov, ktorí úspešne absolvovali talentovú skúšku, je ukončenie úplného stredného vzdelania, alebo úplného stredného odborného vzdelania, o čom sú povinní predložiť doklad (maturitné vysvedčenie) najneskôr do **30. júna 2018**.*

W. Shakespeare:

SONETY

(preklad Lubomír Feldek)

(poézia - spoločne)

SONET Č. LXVI

Ustatý všetkým chcem len smrť! Chcem oddych!

Nech u dvier žobrat' nevidím viac česť

a niktošov na recepcie chodiť

a čistotu, čo musí bahnom prejsť,

a metále, čo pripnú hlupákom,

a pannu, ktorú znásilňuje prasa,

a bezprávie, čo šliape na zákon,

a moc, čo nad bezbranným vypína sa,

a umelca, čo slúži u despota,

a tupca, čo vždy múdrych poučí,

a prostú pravdu bitú za prostotu

a zlo, čo dobro drží v područí!

Ustatý všetkým rád to odpustím

len teba nerád zanechám tu s tým.

Vladimír Majakovskij: OBLAK V NOHAVICIACH

Tetrptych
(preložil Ľubomír Feldek)

(poézia - chlapci)

IV.

Mária! Mária! Mária!

Pusť ma, Mária!
Už nevládzem stáť vonku!

Nepustíš?

Čakáš,
kým sa mi líca nepremenia v jamy
a ochutnaný davom,
sladkokyslý,
prídem
a začnem šušlať bezzubými čel'ust'ami,
že som dnes
"mrvnejší, než ktokoľvek si myslí".

Mária,
vidíš -
už zem sa so mnou nahla.

Mária!
Mám im všepkať slovo do mastného ucha?
Vták
žije z piesní,
o hlade

zvučí do samého konca.

No ja som človek,

duša jednoduchá,

vyplutý tuberáckou nocou na špinavú dlaň Presni.

Mária, chceš ma takého?

Tak otvor!

Kľč mojich prstov zvierá železné hrdlo zvonca!

Mária!

Kruté je byť pastvou ulice!

Dav škrtí - cítim v hrdle napúchanie.

Otvor mi!

Bolí!

Pozri - ihlice

z klobúkov dám mám v očiach napichané!

Pustila.

J. Smrek:

MOJE NAJMILŠIE

(dievčatá)

SONÁTA

Samota, to je pekné.
Osamelosť je strašná.
V samote hľadím v seba,
v samote nie som prázdna.

Len osamelosť mučí,
bo vtedy prázdna som,
túžba mi v sluchách hučí
za dákym obrazom.

Za dákou predstavou len
túžim a neviem spať,
v krb hádzem tucet polien
a nemôžem sa zhriať.

Osamelosť je krutá,
keď nemáš nikoho.
Máš iba svoje putá
a trpíš od toho.

Načo mi moja krása,
čo iba víťazí
a čo je samá slza
a chladné topásky.

Ja nechcem chladnú krásu,
len prosté teplo chcem,

chcem vibráciu hlasu
a vášne diadém.

Vášeň je čistý vrchol,
pretínajúci mrak.
Dážď vášne na mňa spáchol
a už mi blčí slák,
už moje husle znejú,
už zneje sonáta.
Hoc sa mi slzy lejú,
cítim sa bohatá.

W. Shakespeare:

HAMLET

(monológ - chlapci)

HAMLET:

Byť a či nebyť, to je otázka:
je dôstojnejšie iba mlčky znášať
tie šípy zákerného osudu,
či proti moru podlostí vziať zbraň -
a rozseknúť to vzburou? – Umrieť, spať,
a už viac nebyť: v hrobe zabudnúť
na muky srdca, na trápenia, čo sú
údelom tela... Áno, to je výhra,
ktorá by stála za to. Umrieť. Spať.
Spať! Len či nie aj snívať? To nás brzdí.
Sny, ktoré hrozia nám aj v spánku smrti,
keď unikneme biedam tohto sveta,
nás nútia váhať – preto vydržíme
radšej to dlhé peklo života.
Kto inak znášal by moc tyranov
bič výsmechu a krivdy nafúkancov,
sklamania lásky, nespravodlivosť,
cynizmus úradov a bezočivosť
niktošov, ktorí utláčajú schopných,
keby mal nádej, že mier získa jedným
bodnutím dýky? Kto by vydržal
nieť t'archu otrockého života,

keby tu nebol ten strach z posmrtného,
z neznámej krajiny, čo nik sa ešte
z nej nevrátil – strach, čo v nás brzdí vôľu,
a radšej znášame ten známy osud,
než aby sme sa pohli za neznámym.
Tak svedomie z nás robí zbabelcov,
chorobná bledosť našich myšlienok
prekrýva sýtu farbu rozhodnosti,
bezmocne sa nám tie najsmelšie plány
zosúvajú pod ťarchou ohľadov,
čin stráca tvár. - No dost! Už ticho!

Sławomir Mrożek:

LETNÝ DEŇ

(monológ - chlapci)

Časť 1. obr. 2.

NEZDAR:

Vy sa nič nepýtate? *(pauza)* Vás to nezaujíma, čo? *(pauza)* Vás nezaujíma, čo robím? Vidíte, čo robím, ale nezaujíma vás to. *(pauza)* Ale ja sa vás pýtam, prečo? Prečo sa ma na nič nepýtate? Prečo mi dovoľujete, aby som...? Nie, prosím vás, neodchádzajte! Priznávam, som dotieravý. Ale pochopte, v mojej situácii... *(pauza)* Prosím vás, zostaňte. Sľubujem, že sa budem ovládať. Budem hovoriť pokojnejšie, tichšie... Len, prosím vás, neodchádzajte. *(pauza)* Budem mlčať. *(pauza)* Viete, mlčať to ja asi nedokážem. Ale neobávajte sa, budem hovoriť už iba všeobecne, sľubujem. Nič osobné, nič o súkromnom živote. *(pauza)* Viete plávať? *(pauza)* Určite viete plávať, vidieť to na vás. Viete, viete a perfektne. A ja neviem. Ó, nie preto, že by som sa to nechcel naučiť. Chcel som sa, chcel a ešte ako chcel. Navštevoval som rôzne plavecké školy, bol som vytrvalý, ale nikdy som sa to nenaučil. Udržím sa na vode iba pár minút a potom sa topím. Prečo? Boh vie. Stavbu tela mám normálnu, síl mám dosť, pohyby vykonávam technicky správne - a nič z toho. Musí byť niečo vo mne, v mojom vnútri. Nejaká vada alebo mi niečo chýba. Čo? *(pauza)* Plávanie som spomínal iba ako príklad. Samo plávanie je hlúposť, ale tak je to so všetkým. Aj so ženami. Predovšetkým so ženami. Pozrite sa na mňa. Čo som hrbatý alebo škuľavý? Uznáte, že nie. Samozrejme, nie som taký urastený ako vy, ale inak som celkom normálny. A čo? Nič. Netvrdím, že sa nijaká žena na mňa nepozrie. Isteže pozrie, jedna alebo druhá, ale akosi cezo mňa, skrz, akoby cezo mňa pozerala do diaľky, či niekto neprichádza. Nemôžem ani povedať, že som nechodil s jednou či druhou. Isteže, stávalo sa, ale vždy som bol iba na boku, rozumiete? Akoby to ona kráčala a ja pri nej, nikdy nie opačne. Mimochodom, netrvám na tom, aby to bolo opačne, ale keby som aspoň mohol ísť spolu s ňou, zároveň... No a tiež, dokonca, ani to chodenie nikdy dlho netrvalo. Ony mi aj niečo hovorili, ale niečo také bezvýznamné, že sa už ani nepamätám, čo. Ani zlosť ku mne necítili, ani žiaľ, ba ani... ľútosť. Tak, vážení, už aj ľútosť by bola lepšia než také... také nič. Dokonca ani poľutovania nie som hodný, či čo... *(pauza)* Dúfam, že sa mi podarí aspoň obesť...

A. N. Ostrovskij:

DOHODNEME SA, VEĎ SME SVOJI

(monológ - dievčatá)

LYMPOČKA:

Aká sympatická činnosť teraz tieto tance! Uch, aké je to príjemné! Čo môže byť úchvatnejšie? Prídeš do Spoločenského domu - do Kupeckého klubu alebo k niekomu na svadbu, sedíš, prirodzene - celá v kvetoch, vyparádená ako bábika alebo obrázok zo žurnálu - zrazu priletí gavalier: "Urobte ma šťastným, milostivá slečna!" Ak je to rozumný človek alebo niekto z armády - hneď takto privrieš viečka a povieš: "Nech sa páči, veľmi rada! Ach! O-ča-ru-jú-ce! To sa rozumom nedá pochopiť!

Najneradšej tancujem so študentmi a so zriadencami. Niečo celkom iné je tancovať s dôstojníkmi! Ach, to je krása, len sa tak vznášaš! Aj fúzy, aj epolety, aj uniforma, niektorí majú dokonca ostrohy s cinglárkami. Zúfale, že netancujú so šablou! Prečo si ju odopínajú? Tomu nerozumiem! Vôbec nevedia, čím môžu zázračnejšie zapôsobiť! Ved' keby si uvedomili ako nádherne štrngajú ostrohy, zvlášť keď nejaký hulán alebo plukovník začnú predvádzať tanečné figúry - hotový zázrak! Len sa na nich pást pohľadom - aké je to milé a príjemné!

Keby si tak ešte pripli šabl'u - nič zaujímavejšie nemožno zažiť, rinčanie šable sa lepšie počúva ako hudba. Ako možno porovnávať vojaka s civilom? Na vojakovi hneď vidno, aj že je šikovný, aj všetko, a na civilovi čo? Len to, že je celkom bez života!

Naozaj nechápem, prečo mnohé baby stiahnu nohy pod seba a len sedia? Dá sa to tak ľahko naučiť! Aj ja som sa strašne hanbila pred učiteľom, a potom som za dvadsať lekcí všetko absolútne pochopila. Treba sa učiť tancovať! To všetko sú len predsudky! Mama sa vždy hnevala, že ma učiteľ chytá za kolená. Ved' to je nevzdelanosť! Čo je na tom?! On je tancmajster, a nie hocikto.

Príde ma požiadať o ruku vojak, hneď na to slávnostne dojednáme svadbu: všade budú horieť sviečky, sluhovia sa budú pohybovať v bielych rukavičkách: a ja budem v tylových alebo v mušelínových šatách a zrazu začnú hrať valčík. Dostanem sa pred ním do trápnej situácie! Ach, to bude strašná hanba! Kam sa skryjem? Čo si ten vojak pomyslí? Povie si, hus nevzdelaná! Ale nie, to nemôže! Lenže už rok a pol som netancovala! Skúsím si to teraz, aj tak nemám čo robiť! Raz... dva... tri... raz... dva... tri...

William Shakespeare:

KRÁL LEAR

(monológ: dievčatá)

I. DEJSTVO

4. obraz

Monológ Learovej dcéry Goneril svojmu otcovi kráľovi Learovi.

GONERIL: Nie iba tento trúfanlivý blázon, otče!
Aj iní z vašej spupnej družiny
večne len rýpu, večne zapárajú,
hýria a robia výtržnosti. Pane,
myslela som, že stačí jemný náznak
a príde náprava. No podľa toho,
čo sami vravíte a robíte
v poslednom čase, obávam sa skoro,
že chránite, ba podnecujete ich
schválením svojím. Ale taká chyba
nesmie prejsť bez trestne!
Otče! Použiť ráčte svoju rozvahu,
viem, že jej máte dosť, a zanechajte
tie rozmary, čo od istého času
vás menia tak, že nik vás nepoznáva!
Váš hraný údiv priveľmi je v zhode
s vašimi kúskami. Snažne vás prosím,
pochopte správne zámer môj. Ste starý
a úctyhodný – buďte už aj múdry!
Máte sto rytierov a panošov,
ľudí tak skazených a výtržníckych,
že zamorený mravmi ich, náš dvor
je ako krčma: obžerstvo a smilstvo
skôr putikou či bordelom ho robia,
než sídlom kniežacím. Sám stud už volá
po rýchlom lieku. Preto vyhovte,

keď tá vás prosí, ktorá inak príkaz
dá bez váhania. Zmenšite svoj sprievod!
A tí, čo ostanú vám slúžiť, nech sú
mužovia primeraní vášmu veku,
dbajúci na seba i na vás.
Bijete mojich ľudí! Vaša zberba
si sluhov robí z tých, čo stoja vyššie!
Počuli ste, pane? Odchádzate?! Kráľovský môj otče?!
Múdro. Len si choďte! Choďte si!

W. Shakespeare:

OTHELLO

(preklad: Lubomír Feldek)

(dialóg: chlapec - dievča)

IV . DEJSTVO

2. Obraz

DESDEMONA: Kolenačky vás prosím – čo vás trápi?
Z vašich slov cítim hnev, no nechápem
ich obsah.

OTHELLO: Nevieš, kto si?

DESDEMONA.: Som, pane, vaša verná manželka.

OTHELLO: Odprisahaj to – nech si prekliata!
Anjelik – ale zľakol by sa ťa aj
Lucifer. Dvakrát nech si prekliata!
Prisahaj, že si verná!

DESDEMONA: Vie to nebo.

OTHELLO: Nebo vie, že si zradná ako peklo.

DESDEMONA: Zradná s kým, pane? Ako som ja zradná?

OTHELLO: Ach, Desdemona, radšej mi choď z očí!

DESDEMONA: Ach, nešťastný deň! Prečo plačete?
Dohnala som vás ja k tým slzám, pane?
Myslíte, že má vo vašom odvolaní
prsty môj otec? Keby mal, ja za to
nemôžem. Pane, ak vás nemá rád,
nemá rád ani mňa.

OTHELLO: Aj keby nebo
ma skúšalo, aj keby zoslalo

na moju hlavu posmech, trápenie
aj väzenie a nevýslovnú biedu,
keby mi vzalo všetky nádeje,
v kútiku duše našiel by som silu
to uniesť. Ale spraviť z mojej tváre
ciferník, na ktorého hanbu bude
posmešným prstom ukazovať čas?
Aj to by som však ľahko vydržal.
Ale ak mám sa stratiť odtiaľ, kde som
ubytoval svoj život, svoje srdce,
svoju smrť, kde je púšť aj prameň všetkých
mojich síl, a ak sa má z neho stať
len liaheň hnusných ropúch, tak to nie!
Vtedy sa trpezlivosť končí, prejde
ružový smiech aj anjela, keď pod ním
už zíva peklo!

DESDEMONA: Viete, že som poctivá.

OTHELLO: Hej. Ako muchy v lete na bitúnku,
Sadnú a liahnu sa. Ste burina
krásna, čo sladko vonia, až to bolí
zmysly. Ach, načo ste sa narodili?

DESDEMONA: Beda, azda som nechtiac zhrešila?

OTHELLO: Takýto nádherný list vzácnjej knihy –
a na ňom nadpis „kurva“! Či máš hriech?
Pravdaže ho máš, fl'andra predajná!
V tvári mi ako v peci horí stud,
keď ho len pomenúvam! Vieš, čo si?
Nos upcháva si nebo, slepne mesiac,
aj vietor, ktorý všade kradne bozky,

zaliezol radšej do diery, len aby
to slovo prepočul! Vraj, či má hriech!
Pýtaš sa, či máš hriech, ty nehanebné
kurvisko?

DESDEMONA: Bože, krivdíte mi, pane.

OTHELLO: Vy nie ste kurva?

DESDEMONA: Nie, ako je Boh.
Ak chrániť schránku tela pre manžela
pred každým dotieravým dotykom
znamená nebyť kurvou, tak ňou nie som.

OTHELLO: Vy nie ste kurva?

DESDEMONA: Nie som, preboha.

OTHELLO: No ako je to možné?

DESDEMONA: Odpusť nám, Bože!

OTHELLO: Potom prepáňte.
Myslel som, že ste vy tá prešibaná kurva
z Benátok, čo si vzala Othella. Hej, komorná!

Jean Baptiste Molière: MIZANTROP

(dialóg: chlapec - dievča)

IV. DEJSTVO

1. VÝSTUP

ALCEST: *(pre seba)*

Ó, ako skrotím zlosť a zatvárim sa milo?

CELIMÉNA: Čo je to s vami, pane? Čo vás rozrušilo?

Tie vzdychy znamenajú hnev či dojatie?

A chmúrny pohľad na mňa prečo vrháte?

ALCEST: Pretože všetka lož a všetka mravná bieda

s vašou falošnosťou sa ani zrovnať nedá;

osud, satan, dáky rozzúrený fras

horšie mohol stvoriť ako práve vás?

CELIMÉNA: Takéto poklony mám nadovšetko rada!

ALCEST: Ach, nežartujte – teraz vážna reč sa žiada:

radšej sa červenajte, lebo zo zrady

vás obviňujem a mám na to doklady.

A nezazlieval by som vám, že hyniem v žiali,

keby ste vždy mi boli pravdu povedali;

keby ste odprvoti odmietli môj blud,

mohol by som si ťažkať iba na osud.

No vy ste o láske mi húdli každodenne –

a preto je to zrada, podlé vyhostenie,

pre ktoré nijaký trest nie je príťažký.

Nik mojej pomste nesmie stavať prekážky.

CELIMÉNA: Nechápem dôvod vašej náhlej premeny.
Musíte takto zúriť? Čo ste šialený?

ALCEST: Áno, som šialený a zošalel som vtedy,
keď som pil z vašich očí smrtonosné jedy
a keď som uveril, že krása neklame,
že podvody a hriechy sú vám neznáme.

CELIMÉNA: Z akýchže podvodov som taká podozrivá?

ALCEST: Hľa, falošnica, ako nevinne sa díva!
No sebavedomie vám skrotím určite:
poznáte svoje písmo? Len sa pozrite!
A môžete sa hanbiť za to, čo je v liste.
Skúste ten dôkaz poprieť – nevedeli by ste.

CELIMÉNA: Tak toto je váš dôkaz, to je vaša zbraň?

ALCEST: Vás nezalieva rumeň pri pohľade naň?

CELIMÉNA: Ste spochabený, aj keď ste mi priateľom.

ALCEST: Vy popierate, čo je čierne na bielom?
Že Oront číta vaše slová roztúžené,
to má byť pre mňa česť a pre vás potešenie?

CELIMÉNA: Oront? A kto vám vravel, že ten list je preň?

ALCEST: Osoba, ktorá mi ho dala zároveň.

CELIMÉNA: A čo, ak som ho dákej žene písala?

V čom je tá krivda, v čom sú moje previnenia?

ALGEST: Výborná výhovorka, vtipne vymyslená!
Ja pokúsim sa veriť, že ma milujete.

CELIMÉNA: Z tej hlúpej žiarlivosti sa už zobud'te!
Nie, nezaslúžite si moje vzplanutie.
Myslíte, že som taká ctibažná a malá,
aby som vám tu niečo predstierala?
Keby mi srdce zajal niekto neznámy,
prečo by som to mala tajiť pred vami?
Dávno vám vravím, že len vás mi treba k šťastiu,
a napriek tomu vaše pochybnosti rastú.

CELIMÉNA: Neviete ľúbiť pravou láskou – to je strašné!

ALGEST: Ved' nič sa nedá zrovnať s hĺbkou mojej vášne:
je mimo svet – a za ňou taká priepasť je,
že niekedy vám z lásky želim nešťastie.
Áno, ja chcem vás vidieť mrzkú, drahá pani,
aby ste opustená išli po žobraní,
aby som potom ja k vám prišiel nečakane
a vynahradil vám to dlhé odriekanie.

CELIMÉNA: Čudesné dobroty mi vinšujete, pane!
Boh uchovaj, ak také voľ'ačo sa stane...

W. Shakespeare: SEN NOCI SVÄTOJÁNSKEJ

(preklad- Zora Jesenská)

(dialóg: chlapec - dievča)

II. DEJSTVO

1. OBRAZ

DEMETRIUS: Nechcem ťa, neľúbim ťa, nechod' za mnou!
Zavraždím ho, keď ona vraždí mňa!
Vravela si, že sem išli do lesa,
a teraz ja tu diviem v divom lese,
že nenachádzam svoju Hermiu!
Strat' sa mi z očí! Nebehaj už za mnou!

HELENA: Prit'ahujete ma, vy krutý magnet,
ved' z kovu rýdzeho je moje srdce.
Odhod'te svoju prít'azlivú silu,
len potom od vás môže odpadnúť.

DEMETRIUS: Klamem vás azda? Zaliečam sa vám?
Nehovorím vám z mosta doprosta,
že neľúbim vás, nemôžem vás ľúbiť?

HELENA: A za to ja vás ľúbim ešte väčšmi.
Váš psíček som, čím viac ma bijete,
tým väčšmi sa k vám túlim, Demetrius.
Len so mnou zachádzajte ako so psom:
kopte ma, bite, zanedbávajte,
zabúdajte, len to mi dovoľte,
mne nehodnej, nech idem za vami.

O akú menšiu lásku môžem prosiť
- a ako veľmi by ma blažila! -

než aby som vám bola to, čo pes?

DEMETRIUS: Nezväčšuj odpor, ktorý k tebe cítim.
Som chorý, keď len pozriem na teba.

HELENA: A ja som chorá, keď vás nevidím.

DEMETRIUS: Primálo dbáte na dievčenský stud,
keď z domu ušli ste a túlate sa
s človekom, ktorý o vás nestojí,
keď vzácny poklad svojho panenstva
nástrahám noci vystavujete
a pokušeniam pustej končiny.

HELENA: Česť vaša mi je zárukou. A potom -
niet noci tam, kde vidím vašu tvár,
nuž tak si myslím, že tu nie som v noci:
a nechybí mi sveta spoločnosť,
veď vy ste pre mňa celým, celým svetom.
Ako to, že som sama? Nie som sama,
keď celý svet sa na mňa prizerá.

DEMETRIUS: Utečiem ti a ukryjem sa v húšti
a dravcom ťa tu nechám napospas!

HELENA: Najdivší nemá také kruté srdce.
Utečte si: príbeh sa obráti:
prenasleduje Dafné Apolóna
a holubica orla, krotká laň
chce chytiť tigra. Márny je to hon,
keď honí strach a chrabrosť uteká!

DEMETRIUS: Mám dosť tých tvojich rečí, nechaj ma!
Lebo ak pôjdeš za mnou, na moj dušu,
ešte ti v hore kruto ublížim.

(Odíde.)

HELENA:

Ach, v meste, v chráme, na poli a všade
mi kruto ubližuješ. Hanbi sa!

Ved' tupíš vo mne celé ženské plemä.

Vy mužskí o lásku sa smiete biť,

my ženy nie. Len čakať, mlčať, sniť...

Za tebou pôjdem, nech sa, čo chce, stane:

aj smrť je sladká z ruky milovanej.

(Odíde.)

W. Shakespeare

ROMEO A JÚLIA

(preklad: *Lubomír Feldek*)

(dialóg. chlapec - dievča)

II. DEJSTVO

5. VÝSTUP

(Postavu DOJKY prednesie člen komisie.)

JÚLIA: Ty chceš už ísť? Ved' ešte nesvitá.
To nie je škovránok, ten vtáčik, čo ťa
vyľakal spevom. To je iba slávik.
Každú noc spieva na granátovníku.
Miláčik, uver, je to iba slávik.

ROMEO: Nie slávik. Je to ranný škovránok.
Ak mám ostať nažive,
musím ísť. Ak mám umrieť, ostanem.

JÚLIA: To nie je ranné svetlo. To je len
meteor, čo ti nebo zosiela,
aby sa na zemi stal tvojou fakľou
a posvietil ti cestou do Mantovy.
Miláčik, nechod'! Ešte nemusíš.

ROMEO: Tak nech ma chytia. Nech ma popravia.
Ak si to želáš, rád ti vyhoviem.
Sám budem tvrdiť: „To je iba sivý
mesačný odlesk, a nie brieždenie,
nie škovránok, čo rozvyzváňal svoju
pesničku na nebeskej zvonici!“
A neodídem. Ostanem. Smrť, vitaj,
keď Júlia si pre mňa teba pýta.

Miláčik, dobre. Ešte nesvitá.

JÚLIA: Ba svitá, svitá! Rýchlo nech si preč!
To spieva škovránok tak falošne,
že to až reže uši! Až to bolí!
Vraj jeho spev je balzam na srdce –
z tých našich robí iba franforce.
Stíha nám jeho škrekot pery z pier –
hned' zrána bude z teba štvaná zver.
Musíš ísť! Z tmy sa svetlo derie von.

ROMEO: Zo svetla tma. Tma súdená nám dvom.

DOJKA: Slečna!

JÚLIA: Dojka?

DOJKA: Do vašej izby mieri mamička.

Rozbrieždilo sa. Rozlúčte sa s ním!

Odíde.

JÚLIA: Deň vpustím dnu a život vypustím.

ROMEO: Miláčik, zbohom. Ešte bozk – a padám.

JÚLIA: Ach, milý manžel, nestrácam ťa hádam.
Každý deň, každú hodinu sa ozvi!
Minúta bez teba je ako rok.
Nenechaj ma tak prudko zostarnúť,
Romeo! Vráť sa späť na moju hrud'!

ROMEO: Zbohom.

Hneď, ako len to bude možné, sa ti,
miláčik, ozvem. Čo som sľúbil, platí.

JÚLIA: Uvidíme sa ešte niekedy?

ROMEO: Jasně. A z toho, čo nás teraz morí,
budú raz naše sladké rozhovory.

JÚLIA: Srdce mi stisla však zlá predtucha.
Akoby si tam dole ležal mŕtvy –
vidím ťa na dne hrobu. To ma klame
zrak, alebo si ozaj taký bledý?

ROMEO: Miláčik! Zbledne ten, kto smutný je.
Aj ty si zbledla. Zbohom. Adié.
Odíde.

JÚLIA: Ach, osud! Vravia, že si prelietavý.
Ak je to pravda, unudíš sa na smrť
s ním, takým verným. Len buď vrtkavý,
a keď ti začne už ísť na nervy,
vráť mi ho nazad!

J. B. Moliére: MIZANTROP

(dialóg: chlapec – chlapec)

I. DEJSTVO

1. VÝSTUP

FILINT: Čo sa to s vami stalo?

ALCEST: Prosím, nechajte ma.

FILINT: Znova tie vrtochy – tvár zachmúrená , nemá...

ALCEST: Chod'te preč! Na reči už vôbec nemám chuť.

FILINT: Kým vybúšite, treba ľudí vypočuť.

ALCEST: Počúvať sa mi nechce, keď ma všetko zlostí.

FILINT: Nemôžem pochopiť váš záchvat mrzutosti,
hoc ako priatelia sa dávno poznáme...

ALCEST: Priatelia? Nedržte ma v svojom zozname,
nestaval som sa proti priateľskému citu,
no po tej komédii, čo ste zahrali tu,
vám vravím do očí: je koniec – a to hneď.
Vo vašom podlom srdci pre mňa miesta niet.

FILINT: Alcest, tak veľmi som vás urazil, môj milý?

ALCEST: Ach, keby ste sa aspoň hanbou zapýrili?

FILINT: Ak niekto v náručie ťa zovrie natešene,
patrí sa splatiť mu to v takej istej mene,
splať bozkom bozk a tým si nové bozky kúp,
odmeňuj službu službou, za sľub dávaj sľub.

ALCEST: Takýto nízky zvyk len odpor vo mne budí,
hoci mu holduje dosť vašich módnych ľudí.
Čo máte z toho, ak vás dneska niekto chváli,

podkuruje vám, aký ste len dokonalý,
a líškavo vám veľkú úctu vysloví,
keď zajtra bl'aboce to isté lumpovi?

FILINT: Kto žije medzi ľuďmi, musí sa k nim milo
a prívetivo správať – tak už sa to vžilo.

ALCEST: Nemáte, Filint, pravdu: trestal by som hneď
ten obchod s priateľstvom, čo zahanbuje svet.
Sme ľudia: nech nám srdcia úprimnosťou búšia,
nech v slovách prejaví sa celá naša duša,
nech srdce hovorí. A úprimný náš cit
za maskou zdvorilosti nesmie živorit'.

FILINT: Nech by tu niekto počul vaše táranie,
tak od rehotu zrádnik dostane.

ALCEST: To by si zaslúžil.

FILINT: Vy želáte si stále,
aby v nás všetkých všetko bolo dokonalé,
ale či ste tie cnosti vzorne rozvité
objavili aj v žene, ktorú ľúbite?
Čo pri ostatných budí vo vás rozhorčenie,
to všetko odpúšťate tejto krásnej žene?
U sladkej bytosti už hriechov zrazu niet ?
Nevidíte ich – a či chcete nevidieť ?

ALCEST: Hoci ma očarila táto mladá vdova,
viem presne posúdiť jej skutky a jej slová.
Spitý jej krásou verím, že jej dušu mladú
zachráni moja láska od každého pádu.

FILINT: Nuž, ak to zvládne, veru veľa dokáže.

A vy ste si jej láskou istý?

ALGEST: Pravdaže!

W. Shakespeare:

OTHELLO

(preklad: Ľubomír Feldek)

(dialóg: chlapec - chlapec)

3. DEJSTVO

3. OBRAZ

Odíde Emília.

OTHELLO: Mňa, mňa že klame?

JAGO: Generál, čo je s vami? Hore hlavu!

OTHELLO: Odstúp! Preč! Dostal si ma na škripec.
Lepšia je veľká tajná nevera, než
malá, no odhalená.

JAGO: Pokoj, pane!

OTHELLO: Tužil som čosi o jej zahýbaní?
Netušil, netrpel som, neškodoval,
nenašiel Cassiov bozk na jej perách.
S chuťou som žil i jedol, dobre spal.
Keď okradnutý nevie o krádeži,
kým nezistí ju, nie je okradnutý.

JAGO: Trpím, aj keď to iba počúvam.

OTHELLO: Bol by som šťastný, keby celý tábor
vojakov vychutnal jej sladké telo,
len o tom nevedieť! Buď zbohom teraz
už navždy, pokoj duše! Zbohom, šťastie!

JAGO: Pane, to sa mi sníva?

OTHELLO: Lump, usvedč moju lásku, že je kurva!
Poriadne usvedč! Daj mi jasný dôkaz
Alebo, ako že mám v tele dušu,
ľahšie by sa ti znášal osud psa
než môj hnev.

JAGO: Takto ďaleko to zašlo?

OTHELLO: Vidieť to chcem! Chcem dôkaz bez háčika,
na ktorom môže visieť pochybnosť!
Daj mi ho, alebo dáš zbohom svetu!

JAGO: Ste vôbec človek? Máte cit a rozum?
Boh s vami! Skladám hodnosť. Marí sa mi?
Urobiť z mojej poctivosti hriech!
Zapíš si, zvrátený svet, do kroniky:
byť úprimný sa nevypláca. Vďaka
za lekciu. Mať ľudí rád, a iba
zlosť zinkasovať za lásku -- je chyba.

OTHELLO: Stoj! Možno, že si úprimný.

JAGO: Mal som byť múdry. Statočnosť je blázon,
čo ošmekne sám seba.

OTHELLO: Do čerta,
verím v jej vernosť. A zas neverím.
Takisto, Jago, v tvoju statočnosť.

JAGO: Mrzí ma, že som vás tak vykol'ajil.

JAGO: No bol to iba sen.

OTHELLO: V tom sne nám prezradil však, čo s ňou robil.

JAGO: Určite -- ten sen svedčí o všeličom.
A posilňuje iné dôkazy,
ktoré sú inak slabé.

OTHELLO: Roztrhám ju.

JAGO: Len pokoj. Nevideli sme ich pritom.
Možno mu nepodľahla. Ale, pane,
nemala ona šatku, na ktorej
vyšité boli tuším jahody?

OTHELLO: Má takú odo mňa. Môj prvý dar.

JAGO: Pozrime! Presne takou – takže to
musela byť tá jej – si Cassio dnes
utieral bradu.

OTHELLO: Ak to bola tá –

JAGO: Tá a či iná – no ak bola jej,
máme tu ďalší dôkaz proti nej.

OTHELLO: Tak je to pravda. Pozri, Jago, takto
odfúknem nežnú lásku do nebies!
A už je preč.
A teraz – čierna pomsta vyjde z pekla
a láska žezlo aj trón odovzdá
ukrutnej nenávisti. Srdce stvrdlo
mi od hadieho jedu lásky.

JAGO: Pokoj!

OTHELLO: Krv! Chce to krv!

Pokľakne.

JAGO: Kroťte sa! Možno si to rozmyslíte.

OTHELLO: Ja? Nikdy, Jago. Ako Čierne more,
čo nikdy neodpočíva a valí
s ľadovým chladom svoje vlny vpred
až kamsi k Marmaru a k Dardanelám,
tak zdvihli sa aj moje krvavé
myšlienky, neklesnú viac do pokornej
lásky a udrú už len ako mocná
a zvrchovaná pomsta! Pri mramore
nebies a s úctou k slovu „prisahám“ –
to prisahám.

JAGO: Dosvedčte, večné hviezdy nad nami,
dosvedčte aj vy, živly vôkol nás,
že svoje srdce, rozum, obidve
ruky, ja, Jago, dávam do služieb
podvádzaného Othella. Váš rozkaz,
nech akokoľvek krvavý, je pre mňa
odteraz zákonom.

OTHELLO: Do troch dní mi podáš správu,
že Cassio je mŕtvy.

JAGO: Je môj priateľ,
no zomrie. Nad ňou sa však zmilujte.

OTHELLO: Nad chlipnou kurvou? Nech ju vezme čert!

Pod! Zoženieme jed, čo rýchlo pošle
do pekla aj tú krásnu diablicu.
A ty sa stávaš mojím námestníkom.

JAGO: Som navždy váš.

Odídu.

Sofokles:

ANTIGONA

(preklad: Ľubomír Feldek)

(dialóg: dievča – dievča)

ANTIGONA: Povedz mi, moja drahá sestra Isména,
vieš ešte o nejakom treste, ktorý
nevyskúšal na nás Zeus, aby sme už
za života odpykali Oidipovu vinu?
Nieto bolesti, niet pohromy, niet
potupy, niet hanby, ktorá by sa nedala
nájsť v množstve našich utrpení!
Teraz tiež – vraj vládca vydal nový rozkaz!
Počula si o ňom?

ISMÉNA: Neviem, Antigona. Od toho
dňa, ako zahynuli naši bratia, keď
si navzájom v tej istej chvíli spôsobili
smrť, mi chýba akákoľvek, zlá i dobrá,
správa.

ANTIGONA: Myslela som si to, práve preto som ťa
vytiahla von z domu. Chcem sa s tebou pozhovárať
osamote.

ISMÉNA: Čo sa deje? Vidím, že
si niečím rozrušená!

ANTIGONA: Bodaj by som
nebola, keď Kreón ustanovil pohreb
so všetkými poctami len pre jedného
z našich bratov - druhému ich odoprel! Len
Eteokla vraj dá vložiť do hrobu tak,

ako káže mrav a tým mu zabezpečí
úctu tieňov v podsvetí. O mŕtvom tele
nešťastného Polyneika však mal pred občanmi
vyhlásiť, že nik ho nesmie prikryť
zemou ani oplakať! Že neoplakaný
a nepochovaný má byť ten sladký
poklad ponechaný za potravu dravým
vtákom! A ten príkaz vydal dobrý Kreón vraj
i pre teba i pre mňa – počuješ, i pre mňa!
Berie to vraj veľmi vážne,
ktokoľvek by príkaz nedodržel, verejne
ho ukameňujú. Nuž tak je to. A
čoskoro sa zistí, či si šľachetná a či
si iba nešľachetná dcéra šľachetných!

ISMÉNA: Ak je tak, ako vravíš, čo tu ešte môžem
zachrániť, ja úbohá? Čo môžem spraviť?

ANTIGONA: Presne to, čo ja! Bud' mojou pomocníčkou!

ISMÉNA: Pri čom? Aký smelý plán sa zrodil v tvojej
hlave?

ANTIGONA: Pochováme brata.

ISMÉNA: Chceš ho
pochovať aj napriek hrozbe?

ANTIGONA: Pre svojho
a ak sa nemýlim i tvojho brata som
to rozhodnutá spraviť, aj keď budeš proti,
aspoň o mne nebudú môcť hovoriť,
že som ho zradila!

ANTIGONA: O mňa sa neboj! Opatruj si svoje šťastie!

ISMÉNA: Keď to teda musí byť, nuž aspoň o tom
nikde nevrav, taj to a ja tiež to budem
všade tajiť !

ANTIGONA: Len to roztrúb! Tvoje mlčanie
mi bude sto ráz odpornejšie!

ISMÉNA: Vzbĺkneš vždy
pri veciach, z ktorých po mne beží mráz.

ANTIGONA: No aspoň cítim, že sa budem páčiť tam, kde sa
chcem páčiť najviac!

ISMÉNA: Ak to zvládneš, pokúšaš
sa o nemožné.

ANTIGONA: Vzdám sa, keď to nepôjde.

ISMÉNA: Ak je to nemožné, aj pokus o to je
už zbytočný!

ANTIGONA: Kým budeš takto hovoriť,
i ja i mŕtvy brat ťa budeme mať
v neláske. Len nechaj pekne na pokoji mňa
i moju nerozvážnosť, nech si vytrpím
tú hrôzu – nemôže byť taká, aby
preto moja smrť už nemohla byť krásna!

ISMÉNA: Nuž ak musíš, chod'. Aj keď ťa ženie iba
šialenstvo, si drahá svojim drahým, a mne tiež .

(Antigona odchádza za mesto , aby pochovala brata, Isména sa vracia do paláca.)

Jean Baptiste Molière: MIZANTROP

(dialóg: dievča - dievča)

III. DEJSTVO

4. a 5. VÝSTUP

CELIMÉNA: Ó, aké šťastie! Chodíte tak málo,
že som sa už bála, čo sa s vami stalo.

ARSINOÉ: Prišla som iba na pár dôležitých slov.

CELIMÉNA: Ó, že vás tu raz vidím! Horím radosťou!
(Klitander a Akast so smiechom odídu.)

ARSINOÉ: Dobre, že zmizli: s nimi sú len opletačky.

CELIMÉNA: Nesadnete si, prosím?

ARSINOÉ: Môžem postojačky.
Každý má priateľov, no čo je cenné v nich,
spoznáme pri otázkach najzávažnejších.
A keďže, milá pani, vskutku pravou slávou
a hodnotou sú veci cti a slušných mravov,
prichádzam plná strachu o váš záujem,
aby som dokázala, že vás milujem.
Včera som navštívila veľmi čestných ľudí
a na vás prišla reč: mne mrelo srdce v hrudi,
keď výstredný váš život, vaše správanie
odsudzovali prísne, ale nestranne.
Návštevy, ktoré iba klebetnice spája,
ľúbostné vaše pletky, čo sa neutaja,
kritizovali v takom cnostnom ovzduší,
až mi z tých rečí bolo úzko na duši.

Iste si domyslíte moje stanoviská.
S citom a zápalom, čo z bytosti mi tryská,
váš spôsob života som tuho bránila,
o vašej duši tvrdiac, že je spanilá.
No viete: sú aj veci príliš obnažené,
na ktoré nenájdete ospravedlnenie –
nuž napokon som predsa čestne uznala,
že vašim mravom sotva patrí pochvala,
že ľahotárstvo vašu povesť neozdobí,
škôr vyvoláva príval klebiet plných zloby,
a že to predovšetkým od vás závisí,
či získate si úctu ako kedysi.

Ja síce nechcem vážne brať tie reči zlostné,
božechráň, nepomyslím na to ani vo sne,
no pre ľudí už náznak ťažkým hriechom je –
a nám sa zdá, že máme čisté svedomie.

Pani, ste múdra, preto iste pochopíte,
že slová výstrahy sú pre vás dôležité,
a pripíšete ich len čestným pohnútkam,
ktoré ma bezvýhradne pripútali k vám.

CELIMÉNA: Ďakujem za výstrahu. Nesmierne si cením,
že mi ju prednášate s toľkým zanietením.
Na dôkaz veľkej priazne aj ja vol'ačím,
čo vašej cti sa týka, sa vám odvd'ačím.
Dokazovať mi chcete vzťahy neoblomné
tým, že mi donášate, čo sa trúsi o mne:
ja túžim nasledovať žiarivý váš vzor
a tiež vám zopakovať jeden rozhovor.
Nedávno, keď som bola v istej domácnosti,
videla som tam zopár veľmi slušných hostí.
Pretriasli mnoho známych a tak po chvíli
sa nevdojak aj o vás rozhovorili.

Zhodli sa na tom, že vám vôbec nepristane
to vaše pokrytecké moralizovanie,
že ak sa zatvárate cudne práve vy,
spoločnosť rozosmejú vaše výlevy.
Aj tam, kde nik si na nič zlého nepomyslí,
striehnete v každej vete iba na dvojzmysly.
Tá zjavná sebaúcta a to výslovné
vystrkovanie vlastnej mravnej úrovne,
tie vaše kázne, ostré súdy, ktorými ste
vždy schopná špinit' veci nevinné a čisté,
nuž, slovom, čo len vás sa, pani, dotýka,
to všetko stihla veľmi prísna kritika.
Vraveli: načo skromná tvár a načo prudký
hnev na neresti, keď sú opačné jej skutky?
Modlitbami aj pánaboha poblázni,
no slúžkam platí päťou a nie peniazmi.
Pri každej pobožnosti padá na kolená,
potom sa nalíči a zahrá zvodné žieňa:
nahotu v kresbách zastrie – to je príšera –
no na tú skutočnú sa rada pozerá.
Ja som sa snažila vás brániť, milá pani,
a oponovať pri tom nactiut'rhání –
žiaľ, proti jasným faktom iba nesmelo.
Zhodli sa na tom, že by viac vám prospelo,
keby ste neškúlili cudzím do kuchyne
a venovali ste sa svojej vlastnej špine:
že prv, než pokarháte to, čo netreba,
mali by ste sa dobre pozrieť na seba:
že naprávanie ľudí vtedy len je možné,
ak žijeme my sami príkladne a zbožne –
a že je lepšie zveriť také problémy
tým, ktorí zastupujú boha na zemi.
Pani, ste múdra, preto iste pochopíte,

že slová výstrahy sú pre vás dôležité,
a pripíšete ich len čestným pohnútkam,
ktoré ma bezvýhradne pripútali k vám.

ARSINOÉ: Človeka, ktorý karhá, málokedy chvália,
no takú odpoveď som neočakávala.
Až teraz vidím, že ste veľmi štipl'avá
a kto je úprimný, ten u vás prehráva.

CELIMÉNA: Naopak, pani: mať dost' rozumu a sily,
kritické súdy by sme správne využili
a slepoty by sme sa ľahšie zbavili,
aby sme mohli vidieť vlastné omyly.
Ak sa nám v dušiach zrnko horlivosti ujme,
ďalej si túto vernú službu poskytujme
a prezrádzajme jedna druhej úprimne,
čo sa kde o nás trepe: ja vám a vy mne.

ARSINOÉ: Tak vy sa nazdávate, že ma ozaj trápi,
ako sa u vás mocú zaľúbení chlapi?
Veď ja som odjakživa dobre vedela,
za akú cenu získa žena ctiteľ'a.
Či vari taký kohút najväčšmi sa vzruší
obdivom svätých cností, ktoré máte v duši?
Mám veriť, že ich vášeň mocne kolotá
len preto, že ju živí vaša čistota?
Nebud'te smiešna! Ľudia nie sú oťapení
a svet sa nedá klamať. Poznám mnohé ženy,
u ktorých prekvitajú cnosti najväčšie,
a predsa každý pytač od nich utečie.
Vyplýva z toho záver všeobecne známy,
že mužských možno získať iba rozkošami:
Keby som úspechy vám ozaj závidela,

takisto by som mohla ťažiť z darov tela,
česť obetovať pudom, skromnosť parádam
a milencov mať, koľko si len zažiadam.

CELIMÉNA: A čo vám bráni, pani? Stačí rozhodnúť sa.
Ak je to také ľahké, zotročte ich srdcia,
smelo...